

IFJÚ KÉPMÁSA („BROCCARDO-PORTRÉ”)

Alkotó	Giorgione Castelfranco, 1478 körül – Velence, 1510
Készítés ideje	1508–1510 körül
Tárgytípus	festmény
Anyag, technika	olaj, vászon
Méret	72,5 × 54 cm
Leltári szám	94
Gyűjtemény	Régi Képtár
Kiállítva	Ez a műtárgy nincs kiállítva

“Még ma is nehéz pontosan felmérni, mit jelentett Giorgione felbukkanása az ízlés történetében. Prousthoz hasonlóan ő is azt tanította, hogy a világot lehet kellemesebb, személyesebb módon látni. Receptje így szólt: fűszerezd a festészetet a kortárs irodalomból ismert költőiséggel és romantikával.” Nehéz volna találóbban jellemezni Giorgione horderejét a kiváló műtörténész, John Pope-Hennessy fenti szavainál. A fiatalon meghalt festő gyökerestül felforgatta a velencei festészet világát, és nem csupán az elbeszélő jeleneteket oldotta fel varázslatos, költői atmoszférában, de a portré területére is következetesen vitte át ezt a felfogást. Így született meg az önvizsgáló szellemű, érzelmes férfiképmás-típus, amelynek legihletettebb példája a budapesti Ifjú. A kép egyszerre mind a Szépművészeti Múzeum legrejtélyesebb festménye. Örök viták tárgya alkotójának és ábrázoltjának személye vagy a készítés dátuma éppúgy, mint a mellvéd hieroglifikus emblémáinak értelme, de még a képet átható érzelm mibenléte is. A szerelem édes kínjától gyötört ábrándozó áll előttünk, vagy inkább valami mélyről fakadó – talán gyászból eredő – csendes melankólia árad? Netán a vallásos áhítat vagy a költői ihlet kegyelmi pillanatát ragadta meg a festő? Még olyan is akadt, aki valamiféle titkos társaság beavatási szertartását vélte felfedezni. Objektív válasz persze nincs: a hangulatot mindenki saját hajlamai szerint értelmezi. Annyi bizonyos, hogy a kép mágikus érintése alól senki sem vonhatja ki magát.

Vécsey Axel

[Itt találja a műtárgyat a kiállítóterben.](#)